

Podcast 275 Zalig Pasen Verrijzenis van de Heer

“ En dat is Pasen. Niet het spectaculaire, maar het stille inzicht. Niet het bewijs dat alles oplost, maar het moment, waarop iets in ons hart verschuift. Waarop we plotseling denken, kan het waar zijn? En dan weten, dat het waar is. En dat is genoeg.

Want geloof begint zelden met zekerheid, het begint altijd met een kier, met een opening, een steen die niet meer ligt waar het lag. Geen wiskundige zekerheid, maar als je alles bij elkaar optelt, wel geloofwaardigheid. “

Zalig Pasen!

5 April Pasen,

Pasen gaat niet over spectaculaire gebeurtenissen, maar over het moment dat we zien en geloven. Het begint in het donker, met openingen en kleine stappen van vertrouwen.

Transcript

Uit het evangelie volgens Johannes. Simon Petrus ging het graf binnen. Hij zag de zwachtels liggen. De zweetdoek die zijn hoofd had bedekt lag niet bij de zwachtels, maar apart opgerold. Toen ging ook de andere leerling die het eerst bij het graf was gekomen, naar binnen. Hij zag en geloofde.

Vrienden het is nog donker wanneer... Maria Magdalena naar het graf gaat. Dat detail is van belang, Johannes vermeldt geen enkel woordje zomaar, hij is heel secuur.

Het is donker, niet alleen buiten maar ook binnen in haar, ze gaat met een donker gemoed. En laten we eerlijk zijn. Wij kennen die duisternis ook.

Er zijn ochtenden waarop het leven zich aandient als een gesloten graf. De steen ligt ervoor, zwaar onwrikbaar. Je kunt er tegenaan duwen maar

het geeft niet mee. Je kunt er tegenaan praten, wat wij mensen graag doen, maar stenen luisteren slecht.

Maria Magdalena ze gaat toch, dat is al iets. Ze verwacht geen verrijzenis Ze verwacht alleen een dode in een graf, maar ze gaat. En dan gebeurt er iets eigenaardigs. De steen is weg. Nu zou je verwachten dat er meteen gejuicht wordt, trompetten, engelen, een klein hemels orkestje misschien erbij. Maar niks van dit alles. Er ontstaat verwarring, paniek zelfs. Ze hebben hem weggehaald, zegt ze dan. Dat is typisch menselijk. Wanneer God iets groots doet, denken wij eerst dat er iets mis is gegaan.

Petrus en Johannes, die rennen naar het graf. Ook dat is ook ontroerend. Grote mannen, leiders van de kerk in wording, die zich gedragen als jongens. Ze rennen. En wie ooit gerend heeft om iets dat er werkelijk toe doet, weet, dat is geen elegante bezigheid. Dat is struikelen, happen naar adem, een hart dat sneller klopt, sneller dan je verstand kan bijhouden. En Johannes, de jongste van de twee, komt het eerste aan. Ook weer zo'n detail dat de evangelist niet had hoeven vermelden, maar hij doet het toch. Het gaat in dit geval over hemzelf. Hij is een stuk jonger dan Petrus, ja en die jonge gasten die lopen sneller. Hij zit eerst bij het graf. Hij kijkt naar binnen, hij gaat niet naar binnen, hij laat Petrus voorgaan, Petrus de eerste van de apostelen, door Jezus toch zo aangewezen uiteindelijk.

Het is beleefd van Johannes. Wat vinden ze? Geen lichaam, wel doeken, opgerold, netjes zelfs alsof de dood zelf orde heeft gehouden. En dan staat er die ene zin, die stille bijna terloopse zin. Hij zag en geloofde. Geen groot schouwspel, geen uitleg, alleen zien en geloven. En dat is Pasen. Niet het spectaculaire, maar het stille inzicht. Niet het bewijs dat alles oplost, maar het moment, waarop iets in ons hart verschuift. Waarop we plotseling denken, kan het waar zijn? En dan weten, dat het waar is. En dat is genoeg.

Want geloof begint zelden met zekerheid, het begint altijd met een kier, met een opening, een steen die niet meer ligt waar het lag. Geen wiskundige zekerheid, maar als je alles bij elkaar optelt, wel geloofwaardigheid.

En misschien zit u op eerste Paasdag en denkt u, ik zou wel willen geloven, maar het lukt me niet. Wees dan gerust u bent in uitstekend gezelschap. De eerste leerlingen begrepen het ook niet. Er staat zelfs: ze begrepen de Schrift nog niet.

En toch begon daar iets. Misschien zit u daar, in de kerk, op eerste Paasdag en draagt u uw.... nou, eigen graf met u mee, als ik het zo mag noemen. Een verlies, een teleurstelling... ja, een schuld die maar blijft hangen waar je niet van loskomt. En dan klinkt Pasen misschien als een verhaal voor andere mensen.

Maar luister goed, Pasen begint niet bij mensen, die alles op orde hebben. Het begint bij mensen die in het donker lopen. Maria, Petrus Johannes. Misschien u. U bent niet een slecht gezelschap. God heeft de steen niet weggerold, zodat Jezus naar buiten kon. Hij was daar tenslotte niet meer. Hij heeft de steen weggerold, zodat wij naar binnen kunnen kijken, en zien. En misschien heel voorzichtig geloven dat de dood niet het laatste woord heeft, dat verdriet niet het einde is, dat zelfs onze meest gesloten graven open kunnen gaan.

Dat Jezus woord houdt zijn belofte gestand doet, belofte over vergeving, belofte over leven na de dood, zijn blijvende aanwezigheid hier en nu op onze levensweg.

Pasen, dat is geen luidruchtig feest dat ons overweldigt, het is een zacht begin dat ons uitnodigt, zoals die leerling: hij zag en geloofde.

Mogen dat ook ons gegeven worden, stukje bij beetje. Geloof mag groeien.

Zalig Pasen. Zalig Pasen voor u allen.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk

Dit is een automatisch gegenereerd transcript. Houd daarom rekening met mogelijke taal- of stijlfouten. Dank voor uw begrip.
Team EWTN LC